

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2021 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko J. C. o zapłatę:

1. zasądził od J. C. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3754,15 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;
2. zasądził od J. C. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1805 zł tytułem kosztów procesu;
3. nakazał pobrać od J. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 665,78 zł tytułem kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

a) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie błędnej, sprzecznej z logiką i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego w zakresie wyjaśnień i twierdzeń Pozwanego o rzeczywistej przyczynie powstania szkody, błędnie przyjmując, iż były one wewnętrznie sprzeczne, niespójne, w sytuacji gdy prawidłowa ocena wyjaśnień Pozwanego winna prowadzić do wniosku, iż posiadają one walor jasności oraz wiarygodności, są w całej swej rozciągłości spójne i logiczne, a tym samym do uwzględnienia wniosku dowodowego Pozwanego o uzupełniającą opinię biegłego oraz po jej przeprowadzeniu wydania orzeczenia prawidłowego w sprawie, tj. oddalenia powództwa w całości;

b) naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 235² § 1 pkt. 2 i 5 k.p.c. w związku z art. 162 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, która miałyby być wydana po dokonaniu odkrywki sufitu lokalu mieszkalnego nr (...) albo fragmentu podłogi lokalu Pozwanego jako niecelowego i prowadzącego do znacznego zwiększenia kosztów postępowania, w sytuacji gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie ustalenia przyczyny powstania szkody, oraz ustalenia braku odpowiedzialności strony pozwanej za wyrządzoną, co doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia w sprawie i uwzględnienia powództwa;

c) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu iż zeznania Pozwanego są niespójne, nielogiczne oraz okoliczności, iż przyczyną powstania szkody była nieszczelność brodzika w lokalu nr (...), w sytuacji gdy prawidłowe ustalenia winny prowadzić do wniosku, iż zeznania Pozwanego były jasne, spójne, oraz prezentowały rzeczywisty opis stanu faktycznego sprawy, zgodnie z którym przyczyną powstania szkody było uszkodzenie rurki instalacji centralnego ogrzewania znajdującej się w lokalu nr (...) dokonanego przez użytkowników mieszkania nr (...), co zostałyby potwierdzone po przeprowadzeniu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego i dokonania odkrywki sufitu mieszkania nr (...) bądź częściowej odkrywki podłogi mieszkania nr (...), niezasadnie pominiętego przez Sąd I instancji, a w dalszej części do wydania wyroku oddalającego powództwo w całości;

W konsekwencji podniesionych zarzutów apelujący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości, a jako wniosek alternatywny, w przypadku nie podzielenia wniosku o zmianę wyroku, wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Ponadto apelujący wniósł o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki kosztów procesu za obie instancje wraz z kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, w przypadku zaś uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania pozostawienie kwestii ustalenia kosztów za drugą instancję sądowi pierwszej instancji.

We wniesionym środku zaskarżenia apelujący wniósł także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na fakt: rzeczywistej przyczyny zalania mieszkania poszkodowanego, w tym także czy uszkodzenia rury centralnego ogrzewania lokalu pozwanego a nie lokalu osoby trzeciej (lokalu zalanego) mogło stanowić przyczynę zalania, po dokonaniu odkrywki sufitu mieszkania nr (...) i wycinka podłogi mieszkania nr (...) - czy rura centralnego ogrzewania była wymieniona jak twierdzi pozwany - czy też nie była wymieniona jak dokonał ustaleń Sąd - celem weryfikacji wersji wydarzeń z dnia 10 grudnia 2016 roku.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu (art. 227 k.p.c.) nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje zatem wskazane ustalenia za własne.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniem doświadczenia życiowego. Dlatego w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów możliwe jest wyprowadzenie konkurencyjnych wniosków co do przebiegu badanych zdarzeń, dla podważenia stanowiska orzekającego sądu nie wystarcza twierdzenie skarżącego o wadliwości poczynionych ustaleń odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie jakich to konkretnie uchybień w ocenie dowodów dopuścił się sąd orzekający naruszając w ten sposób opisane wyżej kryteria, wiążące w ramach swobodnej oceny dowodów. Nie ulega wątpliwości, że prezentacja własnej wersji stanu faktycznego przy braku obalenia logicznego i zgodnego z doświadczeniem życiowym rozumowania sądu nie stanowi dostatecznej podstawy do zmiany ustaleń faktycznych przez sąd odwoławczy. Sąd I instancji ma autonomię wynikająca z art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie oceny materiału dowodowego i jeśli realizując zasadę bezpośredniości sąd ten wyrobi sobie pogląd na wiarygodność poszczególnych dowodów i da temu wraz z uzasadnieniem, to sąd odwoławczy nie ma podstaw do ingerencji w ustalony stan faktyczny.

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że Sąd Rejonowy nie uchybił żadnym zasadom logiki ani doświadczenia życiowego, a poczynione ustalenia znajdują oparcie w zebranych materiale dowodowym. Sąd I instancji prawidłowo ocenił, że twierdzenia pozwanego były niewiarygodne, gdyż były wewnętrznie sprzeczne i niespójne, a także nie korespondowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność za szkodę, wskazując, że najprawdopodobniej nie zamieszkiwał pod wskazanym adresem w czasie powstania szkody. Pozwany twierdził, że wyprowadził się z tego mieszkania około 2015 roku, a teraz ponownie zamieszkuje. Jednocześnie wskazywał, że sprawował opiekę nad swoim małoletnim synem, który miał zamieszkiwać w lokalu nr (...) przy ul. (...) wraz ze starszą, pełnoletnią córką pozwanego. Zeznania te są nielogiczne. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z orzeczeniem sądu, miejscem zamieszkania małoletniego M. C. było miejsce zamieszkania pozwanego. Skoro zatem syn pozwanego zamieszkiwał w lokalu nr (...), trudno domniemywać, że pozwany w tym czasie zamieszkiwał pod innym adresem, zwłaszcza, że jak twierdził, zgodnie z wyrokiem sądu, sprawował opiekę nad synem. Podkreślenia również wymaga, że okoliczność ta nie została choćby uprawdopodobniona przez pozwanego, który ani razu nie wskazał, gdzie miałby zamieszkiwać w czasie powstania szkody, a przede wszystkim syn pozwanego, przesłuchany w charakterze świadka, zeznał, iż pozwany cały czas zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu.

Odnosząc się natomiast do kwestii twierdzeń pozwanego dotyczących rzekomej przyczyny zalania poprzez przewiercenie rury centralnego ogrzewania znajdującej się w suficie mieszkania nr (...), wskazać należy, że zeznania te są niewiarygodne, jak słusznie ocenił Sąd Rejonowy. Przede wszystkim, jak wynika z opinii biegłego, nie ma żadnych dowodów na istnienie wskazywanej przez pozwanego instalacji c.o., której rura miałaby się znajdować w suficie zalanego mieszkania, co m.in. potwierdza dokumentacja fotograficzna. Ponadto, zeznania te są nielogiczne również z tego względu, iż pozwany utrzymywał, że przyczyną zalania było przewiercenie plastikowej rury centralnego ogrzewania, której fragment następnie kazał wymienić. Wiedzą powszechną jest, iż do instalacji centralnego ogrzewania nie wykorzystuje się rur plastikowych, bowiem nie są one odporne na wysokie temperatury. Tym samym twierdzenia powoda, jakoby na własny koszt kazał wymienić uszkodzoną przez najemców lokalu nr (...) plastikową rurę centralnego ogrzewania są niezgodne z zasadami logiki, zatem niewiarygodne. Należy również zaznaczyć, iż pozwany twierdził, jakoby rura została wymieniona przez firmę działającą na zlecenie administracji nieruchomości, jednakże pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na tę okoliczność. Wobec powyższego Sąd Rejonowy trafnie ocenił twierdzenia pozwanego jako niewiarygodne, uznając, że stanowią jedynie przyjętą przez pozwanego linię obrony.

Nietrafnym jawi się zarzuty naruszenia art. 235² § 1 pkt 1 i 5 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c.

Sąd Rejonowy pominął dowód z uzupełniającej opinii biegłego, która miałaby być wydana po dokonaniu odkrywki sufitu lokalu mieszkalnego nr (...) albo fragmentu podłogi lokalu pozwanego. W obszernym uzasadnieniu powodów takiej decyzji Sąd wskazał, że przeprowadzenie owego dowodu byłoby niecelowe i doprowadziłoby do znacznego zwiększenia kosztów procesu, co w pełni podziela Sąd Okręgowy. Jak słusznie zaznaczył Sąd Rejonowy, lokal nr (...) od 2018 roku stanowi własność osoby trzeciej, niewiązanej w żaden sposób z niniejszym postępowaniem. Przeprowadzenie odkrywki sufitu w owym lokalu wiązałoby się z kilkudniowymi pracami remontowymi, które stanowiłyby niemałą uciążliwość dla osoby trzeciej oraz wygenerowałyby koszty w wysokości około 1500 zł. Przeprowadzenie owych skomplikowanych i czasochłonnych czynności byłoby jednak bezcelowe, gdyż jak wynika z opinii biegłego, nie ma możliwości, aby w lokalu nr (...) znajdowała się rura centralnego ogrzewania, o której wspomina pozwany. Ponadto, jak już wyżej wskazano, twierdzenia pozwanego, jakoby pomiędzy lokalami (...) przechodziła plastikowa rura ogrzewania centralnego są niewiarygodne, bowiem rury z tego tworzywa nie są wykorzystywane do instalacji grzewczych z uwagi na ich słabą odporność na wysokie temperatury. Skoro zatem pozwany nawet nie uprawdopodobnił istnienia rzekomej rury, przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, wymagającej odkrywki sufitu w lokalu nr (...) oraz fragmentu lokalu pozwanego jawi się jako bezcelowe, prowadzące do znacznego zwiększenia kosztów postępowania oraz jego przedłużenia.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może się ostać.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzucany w apelacji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż zeznania pozwanego są niespójne, nielogiczne w istocie nie jest błędem w ustaleniach faktycznych, a kwestionuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów.

Odnosząc się do zarzucanego błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że przyczyną powstania szkody była nieszczelność brodzika w lokalu nr (...), wskazać należy, iż zarzut ten jest nietrafny. Przeprowadzone postępowanie dowodowe doprowadziło Sąd Rejonowy do słusznego przekonania, że przyczyną powstania szkody w mieszkaniu nr (...) była nieszczelność brodzika w mieszkaniu nr (...). Powyższe potwierdzają dowody z opinii biegłego, zeznań świadka A. S., a także protokołu inspekcji PHU (...), sporządzonego po zalaniu na zlecenie zarządcy nieruchomości. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo wskazał powody, dla których uznał, iż przyczyną powstania szkody była nieszczelność brodzika w mieszkaniu pozwanego, którą to argumentację Sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za własną, nie widząc potrzeby jej ponownego przytaczania. Ponadto podkreślenia wymaga, iż przedstawiona przez pozwanego alternatywna przyczyna zalania jest niewiarygodna, o czym była mowa wyżej.

Konkludując, wywiedziona przez pozwanego apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.. Mając na uwadze, iż apelujący przegrał proces, a powód poniósł koszty związane z udziałem w postępowaniu apelacyjnym, należało zwrócić mu żądane koszty. Na koszty te składały się koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie w kwocie 450 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).